

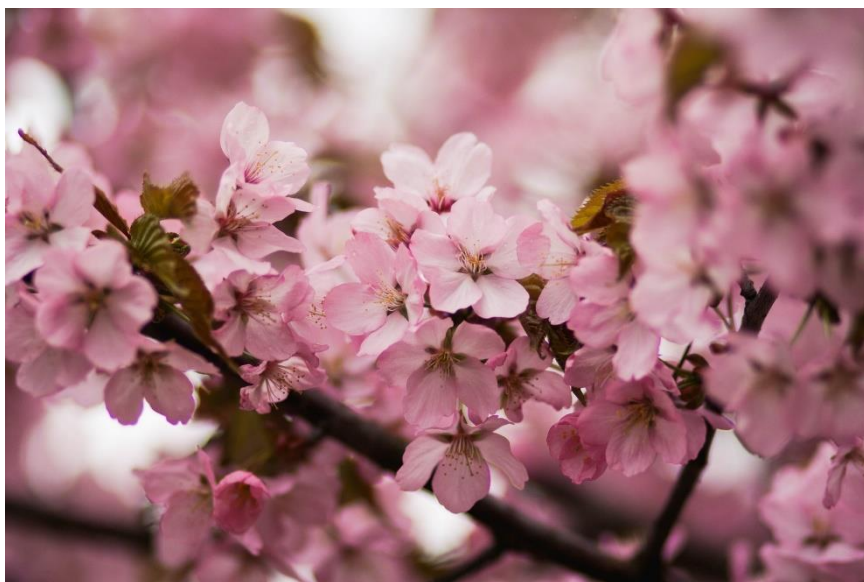

„Egy test” felbonthatatlan közössége – Intimitás

6. tábla

„Kedvesemé vagyok, utánam vágyódik.” (Én 7,11)

Bár az egyház szexualitáshoz való viszonya meglehetősen változó volt az évszázadok során, már az ókeresztény időktől jelen van az a szemlélet, mely összekapcsolja az egymás iránti elköteleződést, a testi kapcsolatot és a szentséget. Szép példája ennek az egységnek, hogy az egyházi hagyomány az Énekek Énekében a szerelmesek testi – lelki vágyódásait már a keresztény ókorban is Krisztus és az egyház viszonyaként értelmezi: *Kedvesemé vagyok, utánam vágyódik. Gyere, kedvesem, menjünk ki a mezőre, töltsük az éjszakát (kinn) a tanyákon! Korán reggel menjünk ki a szőlőhegyre, nézzük meg, fakad-e a szőlő vesszeje. Vajon kifeszlettek-e virága bimbói, s a gránátalmafák virágoznak-e már? Ott ajándékozlak meg szerelmemmel. (Én 7,11-13)*

A házasság szentsége sokrétűen és szorosan kötődik az Eucharisziához: ahogy Krisztus odaajándékozza magát nekünk az Oltáriszentségben, úgy ajándékozza egymásnak testét a házaspár, ahogy a házaspár egy testté válik, úgy az Eucharisztia az áldozókat „egyetlen testté” egyesíti. A szentmisében az Istennel való találkozás csúcspontja a szentáldozás, miként az intimitás a szentségi házasság-

ban. A templomokban az örökmécs fénye jelzi, hogy jelen van az Oltáriszentség, ehhez hasonlóan a házasságban az intimitás megléte jelzi, hogy élő-e a szeretetkapcsolat férj és feleség között. Az intimitás azonban nem csupán a házasság összeolvadásában mérhető, egy érett kapcsolatban akkor is stabil lehet a szeretet, az elköteleződés és a bizalom, ha fizikailag nem egyesülhetnek.

A testi intimitás és a szentség összetartozásának igazságát egyházunknak újra meg újra fel kellett fedeznie. Szép, hogy az elmúlt évtizedekben pápáink is egyre határozottabban nyilatkoztak erről:

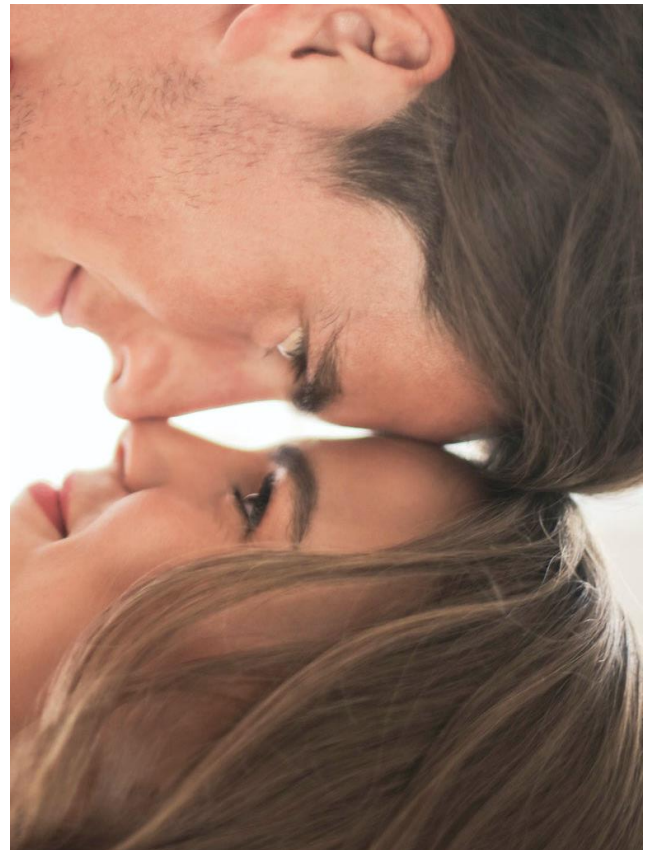
II János Pál pápa: „Ezért a Kinyilatkoztatás központi igéjét – „Isten szereti az ő népét” – hirdetik azok az eleven és konkrét igék is, amelyekkel a férfi és a nő a házastársi szerelmet közli egymással. Szeretetük köteléke annak a szövetségnek lesz képe és jele, amely Istent és az ő népét kapcsolja egybe.” (Familiaris consortio)

XVI. Benedek pápa: „Szent Pál teológiájában a házastársi szeretet Krisztus Egyháza iránti szeretetének szentségi jele, annak a szerelemnek, melynek csúcspontja a kereszt, Krisztus emberiséggel való „nászának” kifejezése, mely ugyanakkor forrása és középpontja az Eucharisztia-nak. Ezért az Egyház lélekben nagyon közel van mindazokhoz, akik családjukat a házasság szentségére alapították.” (Sacramentum Caritatis)

Ferenc pápa: „a pár termékeny kapcsolata képmássá válik Isten misztériumának felfedezéséhez és leírásához, mely alapvető a Szentháromság keresztény szemléletében: Istenben az Atyát, a Fiút és a szeretet Lelkét szemléli. ... Kell lennie valami igazságnak abban, hogy egyfajta élvezet- és szenvedélymentes szeretet nem elegendő az emberi szív és az Isten közötti egység jelzésére: »Az összes misztikus állította, hogy a természetfeletti és a mennyei szeretetnek vannak szimbólumai, melyeket inkább a házastársi szeretetben kell keresni.«” (Amoris laetitia)

Kentenich atya erről a következőképp ír: *Semmi sincs közelebb és hasonlítóbb jobban a háromságos egy Istenhez, mint a házaspár, a teljes nemi egyesülésük pillanatában.*

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy minden házastársi együttletben szükségszerűen, önmagától a Szentháromság tükröződne. Intimitásunk egy út, szentté válásunk útja, melyen nem szexuális életünk mellett vagy ellenére járunk, hanem különösen hangsúlyosan, különleges módon a házastársi teljes egyesülésünk által! Ezért a szeretet külső kifejezése mindig a lelki összetartozás jele kell, hogy legyen: Házasság együttletünkben tanuljuk ösztöneinket, vágyainkat érzelmeinket egyre inkább szeretetté formálni azáltal, hogy igyekszünk a másikat a maga teljes valójában ösztöneivel, vágyaival, érzelmeivel, teljes személyiségével befogadni, felismerni, hogy ő is Krisztus titokzatos testének tagja, a Szentháromság temploma.

Természetesen ez nem jelenti azt, hogy a nemi élet szerelmes ölelése közben a páruink helyett a háromságos Istenre kellene gondolnunk, és nem adhatnánk át magunkat a nemi örömeinknek. Ez nem lenne természetes. Tilmann atya szemléletesen így fejezte ki ezt: „Úgy van ez, mint egy akkord a gitáron. Csak a hangzást halljuk, nem minden egyes hangot. Így éljük meg mi is azt, amikor egymásnak ajándékozunk magunkat. Akkor is, ha éppen abban a pillanatban nem gondolunk kimondottan Istenre.”

Ez nem könnyű út. Krisztus keresztje már intimitásunk alapjainál, nemi ritmusunk különbözőségében kirajzolódik. Házaspárként csak akkor leszünk boldogok, ha az Eucharisztia ünnepléséhez hasonlóan szerelmünk, intimitásunk megélésében is nyitottak vagyunk az áldozatra, megéljük az önátadás teremtő, egyesítő erejét. Ez a szeretet nyilvánul meg a gyermekek elfogadásában, a várandós feleséggel szembeni figyelmességben, társunk egészségi állapotának, hangulatának figyelembevételében. Az időnként visszatérő szexuális korlátozottság arra vezet, hogy a gyengédségnek más útjait keressük.

Kentenich atya egy helyen arról ír, hogy „éhezőművészek vagyunk a szeretet területén”. A lélek láthatatlanul, kevésbé megragadhatóan megbújik a testben, sóvárog, éhez, és arra vár, hogy megkapja azt, amire szüksége van: a gondoskodást, az ápolást, a megértést, az elfogadást, a megbocsátást, az élményeket, a szeretetet. Akkor lesz csak a nemi élet a közös boldogság kifejezése és forrása, ha kölcsönösen áll, hogy nemcsak egymás testét, hanem egymás lelkét is át akarjuk ölelni, nem csak magunk akarunk boldogok lenni, hanem a párunkat akarjuk boldoggá tenni. Szent Ágoston mondta az Oltáriszentségről: „Senki ne egye ezt a kenyeret anélkül, hogy előbb ne imádta volna; vétkeznénk, ha nem imádnánk.” Hasonlóan megfogalmazhatjuk: senki ne vegye társa testét magához anélkül, hogy egész lényét ne igyekeznél magához ölelni.

Ezen az úton sokszor elesünk. A szexuális ösztön, a tetszeni vágyás, a másik személyisége iránti vonzalom, a lelki kapcsolat mélysége iránti vágy mind olyan erő bennünk, melyet Istentől kaptunk, de az eredendő bűntől való sebeztségünk miatt ezek az erők sokszor uralkodnak rajtunk, nem sikerül őket a lélek szolgálatába állítani. A tisztaságunkon ejtett foltok különösen fájdalmasak lehetnek. Vágyunk a tisztán megélt intimitás teljességére, de nem mindig sikerül elérni azt. Lehet, hogy nem vagyok rá méltó, ám Isten csodálatos ajándéka, hogy irgalmas szeretetéből, Mária közbenjárására s társunk által valóban a bőrömön is megtapasztalva újra és újra ajándékba kaphatom azt.

Milyen testi – lelki módon tudja társam általam megtapasztalni Isten közelségét?

Mi az, ami lelki és testi egységünket megerősíti, kifejezi?

Mi esik jól nekünk?

